

MARTIN BOOTH

Egy magának való úriember

AZ AMERIKAI

STUDIOCANAL

Martin Booth: Az amerikai

Martin Booth
Az amerikai
Egy magának való úriember
(*Részlet*)

Fordította Gellért Marcell

(*Részlet*)

Athenaeum

A fordítás alapjául szolgáló mű
Martin Booth: *A Very Private Gentleman*

Copyright © Martin Booth, 2004
Hungarian translation © Gellért Marcell, 2010
Minden jog fenntartva.

ISBN 978-963-293-102-9

Kiadta az Athenaeum Kiadó,
az 1795-ben alapított Magyar Könyvkiadók
és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős kiadó az Athenaeum Kiadó ügyvezetője
1086 Budapest, Dankó utca 4-8.
Telefon: 1-235-5020
www.athenaeum.hu
athenaeum@lira.hu

Szerkesztette: Vincze Orsolya
Műszaki vezető: Rácz Julianna
A borító az azonos című film plakátja alapján készült.
Nyomdai előkészítés: 9s Műhely

Hugh-nak és Karennek

*Az emberek előbb-
utóbb rájönnek, hogy a
gyilkosság nemcsak azt je-
lenti, hogy az egyik tőkfej
megöli a másikat... hanem
egy kést... egy tárcát... és
egy sötét utcát.*

Thomas de Quincey

Fenn az Appenninek magaslatain, Itália karcsú hegygerincén, mely évezredek óta oly büszke tartással hordozza az óvilág terhét, kicsiny barlang rejtőzik egy meredek hegyoldalban. Nem mindennapi erőpróba feljutni oda. A keskeny ösvényt végig laza kőhordalék borítja. Tavasszal, hóolvadáskor egy kétszáz méter hosszú, keskeny vályúban végighömpölyög itt a lucskos áradat, s a sziklafelszínbe vajt mélyedésben úgy gyűlik fel az olvadt hólé, mint a gumifa kérgén ejtett vágásban a fa könnye.

A tavaszi hóolvadás vizét időről időre – így tartják a helybeliek – vörösre festi egy szent remete vére, aki itt élt a barlangban; mohával, zuzmóval és a szakadék fölé hajló fenyők magvaival táplálkozott, szomját pedig a kőmennyezetből csöpögő vízzel oltotta.

Magam is jártam ott. Akinek tériszonya van vagy szégül, jobb, ha elkerüli. Vannak szakaszok, ahol az ösvény nem szélesebb egy pallónál, és csak rák módra, a sziklának háttal lehet felfelé araszolni rajta. Szemben a sárkányok pikkelyes hátát idéző, sejtelmes ködbe burkolózó hegyek vonulata, alul a szédítő mélység. Ahogy az itteniek mondják, ez az út a hit próbája, a hité, mely minden nehézséget legyőz a megváltás felé vezető úton. Tiszta időben állítólag kétszáz kilométerre is ellátni. Az ösvény mentén itt-ott csenevész fenyők kapaszkodnak a sziklába, a tetőt uráló óriások törpe ivadékai. Körös-körül keleti lampionokra emlékeztető, sűrű szövésű pókhálók borítják a tüskés ágakat, mintha egy szellemkéz ünnepi díszbe öltöztette volna őket. Azt mondják, az érintése éget, mint a tűz. Mintha az eredendő bűn bélyegét égetné az áldozat bőrébe. A hálót méreg borítja, amely megtámadja a légzőszerveket. Pár perc alatt végez az emberrel, mintha egy keselyű nagyságú pók fonná szőrös lábait a torkára, hogy kiszorítsa belőle a lelket. Az elszáradt tűlevelekkel, satnya kaktuszokkal és gyógynövényekkel borított köves talajon smaragdzöld gyíkok surrannak be a legközelebbi sziklarésbe a közeledő lépetek hallatán. Szemük akár a fekete gyöngy smaragd fog-

latban – drágakővel ékesített brossnak is nézhetné őket az ember, ha nem illannának el, mielőtt közelebből is szemügyre vehetnénk őket.

A barlang durván öt méter mély, és olyan magas, hogy egy átlagos termetű ember épp elfér benne állva. Nekem sem kell fejet hajtanom odabent. Az egyik falon keskeny padkát vágtak a sziklába, ez lehetett az önsanyargató szent fekhelye. A barlang szájánál rendre friss tábortűz nyomai tanúskodnak a visszatérő látogatókról. Többnyire szerelmespárok jönnek ide, hogy a szemet gyönyörködtető tájban hódoljanak a szenvedélynek, vagy épp, hogy a szent közbenjárását kérjék: segítsen nekik feloldozást nyerni a paráznság vétke alól. A barlangban legbelül a buzgó hívők, merő odaadásból vagy abban a reményben, hogy önkéntes szolgálatukkal elnyerik az égiek jóindulatát, betonkockákból kezdetleges oltárt emeltek. A maradék malterből még némi vakolásra is jutott. Az emelvény közepén poros fakereszt áll egy szebb napokat látott ón gertyatartó társaságában, vastag viaszfolyás éktelenkedik körülötte. Senkinek sem jut eszébe, hogy lekaparja.

Talán azért, mert a viasz vörös. Egy nap talán híre megy, hogy valójában az is egy darab a szent testéből. A hívő számára semmi sem lehetetlen, a bűnös pedig szüntelen a jelet keresi, a bizonyosságot, hogy sosem késő megbánni a tettét. Én már csak tudom. Én is közéjük tartozom. Rádásul katolikusnak kereszteltek.